

בש"פ 1152/15 - מוחמד קזאז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1152/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המערער: מוחמד קזאז

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעמ"ת 12127-02-15, מיום 5.2.2015 שניתנה על-ידי כב' השופט צ' קפאח

בשם המבקש: עו"ד איתן און

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קפאח), בעמ"ת 12127-02-15, מיום 5.2.2015, אשר הורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. במסגרת החלטה זו התקבל עררה של המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת נ' תבור), במ"ת 17303-08-14, מיום 4.2.2015, בגדרה הוחלט על שחרור המבקש ממעצר בתנאים מגבילים.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); והזיק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. מכתב האישום שהוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 16.7.2014, בין השעות 07:00-12:00, התפרץ המבקש לדירת מגורים בבית ים (להלן: הדירה), על-ידי החדרת חפץ חד בין משקוף הדלת, לבין דלת הדירה, תוך שהוא מפעיל כוח וגורם לפתיחת הדלת. נטען, כי המבקש לא גנב רכוש מדירת המגורים, אך זרע חורבן והרס והזיק לרכוש במזיד, בכך שרוקן את הארונות בחדר השינה ובחדר נוסף בדירה, השליך את תכולתם על הרצפה ועל הספה, ושפך חומרי ניקוי ברחבי הדירה, ועל חפציו של בעל הדירה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה לבית משפט השלום בתל אביב-יפו, בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נגדו. בבקשתה טענה המשיבה, כי ברשותה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, ובכלל זאת: דנ"א שהותיר המבקש בדירה; אמירות מפלילות שהשמיע המבקש בפני מדובב, בתא המעצר; ועוד. אשר לעילת המעצר טענה המשיבה, כי קיים חשש להימלטות המבקש מן הדין, בשים לב לכך שהמבקש רכש, לדבריו, כרטיס טיסה לקנדה, וטען בפני המדובב כי אין בכוונתו לחזור לארץ במידה שהוא ישוחרר מהמעצר. עוד טענה המשיבה, כי נוכח עברו הפלילי המכביד של המבקש, ולאור העובדה כי העבירות מושא כתב האישום בוצעו בשעה שנגד המבקש תלוי ועומד מאסר מותנה, אין כל חלופה שיש בה כדי להבטיח את מטרת המעצר, ועל כן יש להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים במשפטו.

3. ביום 8.9.2014, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים בעניינו. ביום 8.10.2014, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש נגד המבקש, כך שהתווסף אישום נוסף, המייחס למבקש עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה בצוותא, לפי סעיף 406(ב) ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין; הסגת גבול פלילית בצוותא, לפי סעיף 447(א) ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין; גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין; והזיק לרכוש במזיד בצוותא, לפי סעיף 452 ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין. מעובדות האישום הנוסף, עולה כי ביום 16.7.2014, בין השעות 09:30-13:00, הסיג המבקש גבול, בצוותא חדא עם אחר, בכך שנכנס לבית פרטי, על-ידי פתיחת שער הגדר, וכניסה לחצר הבית. נטען בנוסף, כי המבקש והאחר, התפרצו לבית על-ידי החדרת חפץ חד בין המסגרת, לבין חלון תריס ההזזה של וויטרית הבית, פתחו את החלון, ונכנסו דרכו אל תוך הבית. עוד נטען, כי המבקש והאחר גרמו לאי סדר, גנבו מגבות, מספר שעונים, וכסף מזומן בסך של 300 ₪.

4. ביום 4.2.2015, התקיים בבית משפט השלום דיון בבקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, אותה הגיש המבקש. בבקשה זו טען המבקש, כי נוכח כרסום בראיות נגדו, יש לשחררו לחלופת מעצר. בית משפט השלום קיבל את טענותיו של המבקש, והורה על שחרורו למעצר בית מלא, וכן הטיל על המבקש תנאים מגבילים נוספים. לבקשת המשיבה, עיכב בית משפט השלום את ביצוע החלטתו, עד ליום 5.5.2015.

5. ביום 5.2.2015, התקיים בבית משפט המחוזי דיון בערר שהגישה המשיבה, על ההחלטה מיום 4.2.2015. בדיון שהתקיים, טענה המשיבה כי חרף הכרסום הנטען בעדות המדובב, עדיין קיימות ראיות לכאורה נגד המבקש, כאשר הראיה המרכזית נגדו הינה ראיית הדנ"א שנמצאה במקום האירוע. נטען בנוסף, כי נוכח תיקון כתב האישום המקורי, והוספת אישום נוסף, המסוכנות הנשקפת מן העורר רק התגברה. בית המשפט המחוזי קיבל את עררה של המשיבה, בציינו כי "ראיית הדנ"א הינה הבריה התיכון לראיות התביעה ומשכך, התשתית הראייתית הלכאורית נותרה כפי שהיא". בהמשך, עמד בית המשפט המחוזי על מסוכנותו הבלתי

מבוטלת של המבקש, ובכלל זאת נתן דעתו לעובדה שתלוי ועומד נגד המבקש כתב אישום נוסף, בעבירות של הסגת גבול פלילית, והתפרצות למקום מגורים. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

טענות המבקש בבקשה לרשות ערר

6. בבקשתו טוען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר סמך את החלטתו לעצור את המבקש, על ראיית הדנ"א, תוך דחיית הסברו של המבקש באשר להימצאות הדנ"א שלו במקום האירוע, ותוך התעלמות מטענת בא-כוח המבקש כי ברשותו חוות דעת נגדית הנוגעת לראיית הדנ"א, אשר תומכת, לטענתו, בחפותו. נטען בנוסף, כי שגה בית המשפט המחוזי עת נתן בהחלטתו משקל מיוחד לאישום הנוסף אשר יוחס למבקש בכתב האישום המתוקן, שכן, כך נטען, בית משפט השלום היה ער לאישום נוסף זה, טרם שהורה על שחרורו של המבקש למעצר בית.

תגובת המשיבה לבקשה לרשות ערר

7. לגישת המשיבה, דינה של בקשת רשות הערר להידחות, שכן טענותיו של המבקש מתייחסות לעניינו הפרטני, ובכלל זה לשאלת הראיות לכאורה הקיימות נגדו. לפיכך, נטען, כי הבקשה אינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים של הצדדים עצמם. עוד נטען, כי צדק בית המשפט המחוזי, כאשר שלל את גרסתו של המבקש באשר להמצאות הדנ"א, שכן גרסת המבקש אינה עולה בקנה אחד עם הממצאים בתיק. המשיבה הוסיפה וטענה, כי אין בידי המבקש כל חוות דעת נגדית המצביעה על חפותו, ואף לא הוצגה טענה כזו בדיון ההוכחות שנערך ביום 22.2.2015, שבו העידו מומחי התביעה. אשר לטענת המבקש, לפיה היה על המשיבה להגיש בקשה נפרדת לעצור את המבקש עד תום ההליכים נגדו, גם בגין האישום הנוסף, הבהירה המשיבה כי בעת תיקון כתב האישום היה המבקש, על פי החלטת בית משפט השלום, נתון ממילא במעצר עד לתום ההליכים במשפטו. משכך, נטען, כי לא הייתה למשיבה כל עילה "לפניה בהליך סרק" לבית המשפט ולבקש את מעצרו של המבקש גם בגין האישום הנוסף.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, מן הטעם שהיא אינה מקימה עילה לדיון "בגלגול שלישי".

9. בפסיקתו של בית משפט זה חוזרת ונשנית ההלכה, לפיה מתן רשות לערר על החלטה לפי סעיף 53(א1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, תינתן רק באותם מקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או סוגיה ציבורית נכבדה, החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים, או בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (ראו, בש"פ 2809/14 בזק נ' מדינת ישראל (14.4.2014); בש"פ 3334/13 ישראלוב נ' מדינת ישראל (9.5.2013)). אינני סבור כי הבקשה דנן עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערר, ומסיבה זו בלבד יש לדחות את הבקשה.

10. למעלה מן הצורך, ייאמר בקצרה, כי גם לגופו של עניין, אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. החלטת בית משפט השלום, לפיה יש להורות על שחרורו של המבקש, התבססה בין היתר על כרסום בעדות המדובר. אף על פי כן, הדגישה השופטת נ' תבור בהחלטתה, כי "אינני מתעלמת מעוצמת הראיה הנוגעת לקיומו של דנ"א השייך למשיב [המבקש] ואף לא מכך, שראיה זו חוזקה במידת מה באמצעות תוספת שהתקבלה אף היא לאחר ההחלטה המקורית". בית המשפט המחוזי החליט לקבל את עררה של המשיבה, בקובעו, כי "הראיה המרכזית אשר לא נפגמה לעת הזאת הינה ראיית הדנ"א [...] ראיית הדנ"א הינה הבריה התיכון לראיות התביעה ומשכך, התשתית הראייתית הלכאורית נותרה כפי שהיא". סבורני, כי לא נפל כל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי עת הורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו, שכן גם אם היה כרסום מסוים בעדות המדובר, יש להעניק משקל גבוה לראיית הדנ"א, במסגרת התשתית הראייתית בעניינו של המבקש. יש לזכור, כי מדובר במבקש בעל עבר פלילי מכביד, אשר מזה כתשע שנים יוצא ונכנס מבתי סוהר בגין ביצוע מגוון של עבירות, שעיקרן עבירות כנגד רכוש. לכך יש להוסיף את העובדה, כי בעניינו של המבקש אף תלוי ועומד מעל לראשו מאסר על תנאי בן 18 חודשים, שהוא בר הפעלה, דבר אשר לא הרתיעו, מלשוב לסורו ולבצע עבירות נוספות. בנסיבות אלה, אין כל מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, גם לגופו של עניין.

11. לאור האמור, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ג באדר התשע"ה (4.3.2015).

ש ו פ ט